

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Jany Daňkové v právní věci **žalobce J.K., zastoupeného L.K., obecnou zmocněnkyní**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **16. 7. 2010, čj. RR/2129/10**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Návrh žalobce o prominutí zmeškání odvolací lhůty ze dne 31. 5. 2012 s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2010 čj. RR/2129/10 (*dále jen napadené rozhodnutí*), jímž bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Štěnovice (*dále jen stavební úřad*) ze dne 27.4.2010, čj. výst.486/08 (*dále jen rozhodnutí stavebního úřadu*), kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby garáže pro nákladní automobil postavené na pozemku p.č. 30 v k.ú. Nebílovský Borek.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7.1.2011, čj. 57A 78/2010-41, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. V žalobě žalobce uvedl, že se jedná o státní správu, která zneužívá správní řád, mrknutím oka ničí občanům majetek. Jestliže úředník v řízení a v rozhodnutí ve věci lže, vyšší orgán celou věc díky kamarádickovi nepřešetří, nutně ztrácí občan důvěru ve správnost rozhodování, praktikami a manévrováním úředníků je porušován paragraf 3 správního řádu. Konkrétně jde o rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje čj.:RR/2129/10 ze dne 16.7.2010. Ve hře je způsob projednání odvolání p. K.J., zastupovaného p. L.K. proti rozhodnutí Obecního úřadu Štěnovice, odbor výstavby čj.výst.486/08, ze dne 27.4.2010, ve kterém se bezdůvodně ukončuje řízení ve věci dodatečného povolení sklepa pod povolenou stavbou garáže pro nákladní automobil nařízením o odstranění stavby. Tvrdím, že p. G. a p. ing. Š. lžou v úředních dokumentech. Navíc zde došlo ke korupci, kdy p. ing. Š. ani nečetla odvolání, pouze opsala text p. G. P. ing. Š. si neplní svou funkci správního orgánu druhého stupně, jakožto kontrolora rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které jí ukládá zákon v podobě správního řádu. Jak se má občan domoci pak svého práva. Státní správa nefunguje, neřídí se zákony státu.

4. Krajský úřad, odbor regionálního rozvoje, se jasně a konkrétně, jako odborník, písemně nevyjádřil k odbornému dokumentu s kulatým razítkem „zaměření skutečného stavu“, v čem konkrétně splňuje, či neplní požadavky stavebního řádu. Tento dokument má k dispozici jak stavební úřad, tak i regionální rozvoj od r. 2008. Přesto jako přílohu jej v kopii znovu dávám k dispozici. P. Č., či p. Č., tak jak jim ukládá zákon, v předchozích odvoláních rozebírali jednotlivé body odvolání. Vždy do protokolu zapsali určitou část odvolání, k ní se pak odborně vyjádřili. Vypracování rozhodnutí p. ing. Š. je na úrovni třetí třídy pomocné školy. Z našeho odvolání není uvedena jediná citace, pouze je vše protiprávně shrnuto do jedné úvahové věty p. ing. ve třetím odstavci od konce: „V odvolání proti rozhodnutí popisuje J.K. průběh správního řízení“. Jak, to asi není důležité. To, že se domáhá přitom nápravy, je zbytečné řešit. Za co bere p. ing. peníze, proč nedělá svou práci tak, jak se má. Vždyť nikdo ji kontrolovat nebude, jako nikdo dosud nezkontroloval p. G. Nedivme se pak, že povolení jednoho sklepa pod povolenou stavbou garáže, a to prokazatelně na území stavebníka, řeší p. G. již v pátém kole přes deset let. Tak jistě plní paragraf tři, odstavec tři správního řádu.

5. Další část téhož odstavce p. ing záměrně překroutila. Píše: „V závěru odvolání vyjadřuje svůj názor na to (myšleno stavebník), že stavební úřad nepožádal o doplnění projektové dokumentace a nevyzval stavebníka k odstranění závad v dokumentaci. S tímto tvrzením odvolací orgán nesouhlasí. Ze spisu je zřejmé, že stavební úřad opakovaně vyzýval vlastníka stavby k doplnění žádosti o dodatečné povolení a projektové dokumentace tak, aby byla prokázána možnost dodatečného povolení stavby.“ Proč není zapsáno také to, že všechny požadavky byly vždy stavebnímu úřadu stavebníkem splněny. Ptám se, proč p. ing. vytrhla věc z kontextu odvolání, ve kterém se píše, že p. Č. něžně opravila p. G. odbornou chybu, již 13.2.2009 jej vyzvala k urychlenému dořešení věci. Dne 9.5.2009 p. G. byly splněny

požadavky. Stavebník se ptá, proč žádné další požadavky p. G. neměl, česky řečeno trpěl nečinností. Až po našem trestním oznámení se probudil, zneužil svého postavení a se stejnými dokumenty, s jakými vydal 11.6.2008 dodatečné povolení stavby čj. 210/O8, jej zrušil 27.4.2010 rozhodnutím čj.486/08 o odstranění stavby. Není to náhodou zneužití pravomocí. P. G. se pomstí, nadřízený orgán v podobě p. ing. o celé věci pomlčel. Odvolání občana bude zameteno pod koberec. Nikdo přes ty dva nepůjde, aby je zkontroloval.

6. V pátém odstavci odůvodnění p. ing. Š. píše: „Vlastník stavby podal dne 28.4.2008 žádost o dodatečné povolení stavby garáže. V průběhu řízení vyzýval stavební úřad vlastníka stavby k doplnění dokumentace tak, aby bylo prokázáno, že stavba stojí na pozemku vlastníka stavby a nepřesahuje na sousední pozemky. Tuto skutečnost vlastník stavby přes opakované výzvy stavebního úřadu neprokázal.“ V dodatečném povolení čj.výst. 210/08 ze dne 11.6.2008 p. G. (který nerespektuje odborné termíny) doslova píše: „Stavebník doložil projektovou dokumentaci skutečného stavu geometrickým zaměřením pozemku a betonového sklepa“. P. G. již od té doby vlastní dva dokumenty s kulatým razítkem, které dokladují to, že stavba garáže a sklepa pod ní stojí na parcele stavebníka. Jedná se o dva dokumenty – zaměření skutečného stavu a vytyčovací náčrt. Je zajímavé, že v rozhodnutí čj.výst.486/08 píše p. G., že stavebník nedoložil... Vrchol všeho je, že p. ing. Š. věc po něm opsala do svého rozhodnutí. Ani se nenamáhala prověřit vše na základě odvolání stavebníka. Lenost, či úmysl? V jejím rozhodnutí ani zmínka o tom, že stavebník chce právě tohle prověřit.

7. V šestém odstavci odůvodnění p. ing. Š. se píše o souladu staveb s územně plánovací dokumentací obcí. Vyhláška pro Štěnovický Borek nabyla účinnosti 28.5.2003. V odůvodnění p. ing. doslova opět opisuje p. G.: „Stavba garáže pro nákladní automobil je umístěna v ploše územním plánem určené jako smíšené venkovské, která je určena pro nerušící zařízení zemědělské výroby, skladů, drobné výroby a služeb pro bydlení. Umístit v této ploše jako hlavní stavbu na pozemku garáž pro nákladní automobil je podle názoru odvolacího orgánu v rozporu s územním plánem.“ Ptám se v nepřekontrolovaném odvolání, proč se při vydání povolení v r. 2008 p. G. o této věci nezmiňuje, když vyhláška byla již tehdy v platnosti, proč obecní zastupitelstvo nemělo výhrady ke stavbě a s výstavbou písemně souhlasilo bez jakýchkoli připomínek? Proč p. G. nás nechal třikrát předělávat stavební dozor? Proč p. V., akreditovaný odborník na garáže většího rozsahu, žádný problém při prostudování územního plánu nenašel? Žádný problém neexistuje. Každý zemědělec v této oblasti územního plánu má stodolu, do které schová traktor a ostatní stroje sloužící pro zemědělskou výrobu. Naproti naší parcele má vlastník garáž, ve které opravuje kamiony. Já nechci žádnou výrobu, ani opravářskou dílnu, pouze potřebuji „novodobou stodolu“, které se říká garáž pro nákladní automobil, protože je trochu větší, než garáž pro osobní vozidla. Potřebuji mít schovaný před deštěm obytný přívěs, multikáru, které pro svou výšku se mi do normální garáže nevejdou. Stejně jako zemědělec své stroje.

8. Sedmý odstavec odůvodnění se týká souladu stavby s veřejným zájmem. Proč obec při vyvěšení žádosti o dodatečné stavební povolení nic nenamítala? Co je to pak veřejný zájem. V dnešní době je v módě opisování. I p. ing. Š. jde s dobou, je zřejmě prominent, který nemá svou hlavu na myšlení, proto musí nutně přebírat názory druhých, aniž by se nad nimi zamyslela. To stojí totiž spoustu času. Ale je to její práce, za kterou je placená. Navíc názory

neodborného a starého p. G. nestojí mnohdy za nic. Veřejný zájem je oba úředníky podporovat v lumpárně, ve zneužívání svých pravomocí.

9. Ještě pár slov k opožděnosti odvolání na adresu zmocněnce, p. L.K. Správní řád ukládá 15 denní odvolací lhůtu. Ptala jsem se p. G., zda se jedná o dny, včetně sobot a nedělí nebo o pracovní dny. P. G. mne mylně informoval, že se jedná o pracovní dny, proto jsem to také zdůraznila ve svém odvolání. To není poprvé, kdy p. G. podal mylné informace a já pak musela stav věci zjišťovat u jiného stavebního úřadu. Již několik let píši v této věci odvolání, vždy včas. Okolnosti mne donutily, že můj rest se hodil p. ing. Š. Přesto i na to pamatuje správní řád a p. ing. se měla odvoláním zabírat a ne je odbýt jedním svým konstatováním.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že je jako příslušný odvolací orgán povinen odvolání se spisovým materiálem vždy nejprve posuzovat, zda je přípustné a včasné. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal odvolání opožděně, a v takovém případě odvolací orgán nepřezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen správní řád*) z hlediska jeho souladu s právními předpisy, neposuzuje jeho věcnou správnost v rozsahu námitek uplatněných v odvolání, ale bez dalšího zamítá odvolání jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu.

11. Žalovaný posoudil napadené rozhodnutí i z toho hlediska, zda není dán důvod pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a důvody pro použití mimořádných opravných prostředků neshledal.

12. Žalovaný trval na tom, že bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Při posuzování souladu rozestavěné stavby garáže s územním plánem obce Štěnovický Borek vycházel z vyhlášky o závazných částech územního plánu obce, jejíž znění si ověřil u odboru stavebně správního řízení Magistrátu města Plzně (kopie vyhlášky je součástí správního spisu).

IV. Replika žalobce

13. V replice žalobce nesouhlasil, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání. Uvedl, že ví, že ministr spravedlnosti zavedl zkrácené řízení, aby nebyly zatěžovány soudy. Bohužel pro obyčejného občana je soud poslední možností obrany před úředníky státní správy, kteří neslouží ani státu, ani občanovi. Jsou to oni, kteří věci nešetří, nekontrolují se navzájem, zajímá je jen včasné podání, vyškrtávání opravných prostředků bez zdůvodnění. Nejhorší věcí je však, když úředník v usnesení lže, neboť všechny navazující orgány berou jeho lež jako fakt, se kterým se pracuje dál, aniž by je přešetřil. Věřím ve spravedlnost soudu. Děkuji, že mě na rozdíl od úředníků správy o všem poučil. Věřte, že kdyby tak alespoň částečně pracovaly úřady, tak by soudy řešily jen podstatné věci.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

15. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání bez přítomnosti omluveného žalobce, při němž zástupkyně žalobce a pověřená zaměstnankyně žalovaného setrvaly na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce doplnila, že nebyly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby.

Právní posouzení věci

16. Předmětem přezkumu je v dané právní věci žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce jako opožděně podané.

17. Podle obsahu žaloby a repliky žalobce k vyjádření žalovaného soud dovodil, že žalobce uplatnil dva žalobní body. V rámci prvního žalobního bodu (odst. 3 až 8 a 13) žalobce namítal porušení zákonů správními orgány obou stupňů, namítal, že se oba správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkami žalobce a že nebyly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby. V rámci druhého žalobního bodu (odst. 9) je mezi účastníky sporné, zda bylo či nebylo odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno v zákonem stanovené lhůtě.

18. Podle § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*

19. Výkladem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval v několika svých rozhodnutích (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. V rozsudku ze dne 4.8.2006, čj. 8 As 1/2005-165, Nejvyšší správní soud uvedl, že *po provedených úvahách lze uzavřít, že zkoumání odvolání z hlediska toho, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, následuje až poté, co odvolací orgán odvolání zamítne. Nelze mu tedy vytýkat, že rozhodnutí v tomto směru dostatečně neodůvodnil. Pro úplnost lze dodat, že závěry, k nimž se Nejvyšší správní soud*

právě dobral, jsou totožné s novou právní úpravou založenou zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (srov. § 92 odst. 1 tohoto zákona).

21. V rozsudku ze dne 12.8.2010, čj. 1 As 31/2010 – 188, Nejvyšší správní soud v bodě 7 dopěl k závěru, že *rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.*

22. V rozsudku ze dne 27.5.2010, čj. 5 As 41/2009 – 91, Nejvyšší správní soud uvedl, že *rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75.*

23. Zdejší krajský soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a konstatuje, že z § 92 odst. 1 správního řádu vyplývá, že v případě, kdy správní orgán shledá odvolání opožděným, nemůže vydat jiné rozhodnutí než to, že opožděné odvolání zamítne. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání je v souladu se zákonem, pokud bylo odvolání skutečně podáno opožděně. Naopak v případě, kdy došlo k zamítnutí pro opožděnost včasného odvolání, je rozhodnutí o zamítnutí odvolání nezákonným.

24. Žalobce proto mohl být s žalobou úspěšný jen tehdy, pokud by se mu podařilo prokázat, že jeho odvolání bylo podáno včas, tedy v zákonem stanovené odvolací lhůtě, která podle § 83 odst. 1 správního řádu činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní

zákon nestanoví jinak. V daném případě se jednalo o řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), který odvolací lhůtu nestanovil odlišně od správního řádu. Odlišně odvolací lhůtu nestanoví ani zákon 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinný od 1.1.2006.

25. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v daném stavebním řízení udělil plnou moc k zastupování L.K. Stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27.4.2010, čj. výst. 486/08, byl zástupkyní žalobce podle § 72 odst. 1 správního řádu doručen do vlastních rukou dne 30.4.2010. Lhůta pro podání odvolání počala běžet dne 1.5.2010 a uplynula dnem 17.5.2010 a tímto dnem nabylo rozhodnutí stavebního úřadu právní moci. Dle kopie podacího lístku bylo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobcem dáno k poštovní přepravě dne 21.5.2010, tedy po lhůtě stanovené správním řádem k podání odvolání.

26. Jak vyplývá z žaloby i z repliky, žalobce správnost závěru žalovaného o opožděnosti odvolání nezpochybňoval. V žalobě uváděl, že jej podal ve lhůtě 15 pracovních dnů, jak mu bylo sděleno na stavebním úřadu p. G. Tato argumentace žalobce však neobstojí jednak proto, že žalobce toto své tvrzení žádným způsobem neprokázal, a jednak proto, že toto odvolání nebylo prvním, které ve správním řízení podával a jak sám uvedl v žalobě, odvolání byla vždy podána včas, a dále proto, že v žádosti o prominutí zmeškání odvolací lhůty z 31.5.2012 adresované soudu již opožděné podání odvolání nezdůvodňoval chybným poučením zaměstnancem stavebního úřadu, ale špatným výpočtem odvolací lhůty, ke kterému došlo z důvodu pracovního vypětí a stresu. K tomu soud uvádí, že důvody v žádosti uvedené lidsky chápe, ale nemohou nic změnit na závěru, že bylo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno opožděně a žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě, tedy včas. To znamená, že žalobce neprokázal, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. Za této situace soud nemohl shledat žalobu důvodnou.

27. Věta druhá ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu sice odvolacímu orgánu ukládá *po zamítnutí odvolání pro opožděnost povinnost zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí*, avšak ať odvolací orgán dospěje k jakémukoli závěru o naplnění podmínek pro aplikaci těchto mimořádných opravných prostředků, nemění to nic na zákonnosti jeho výroku o zamítnutí odvolání pro opožděnost. I v případě, že odvolací orgán shledá předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nepřistoupí k nevydání, resp. ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. V souladu s větou třetí ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu *odvolací orgán v takovém případě pouze opožděné odvolání posuzuje jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí*.

28. Z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu totiž nelze dovodit, že by podstatnou náležitostí rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost mělo být uvedení závěrů odvolacího orgánu o tom, zda na podkladě obsahu opožděného odvolání jsou či nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Uvedení těchto závěrů v odůvodnění rozhodnutí se však jeví jako

vhodné, neboť jinak by se o nich odvolatel vůbec nedozvěděl. Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu totiž odvolacímu orgánu neukládá samostatně o výsledku svého posouzení jakkoli informovat. Uvedením zmíněných závěrů v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost získává odvolatel jasnou informaci o tom, že pokud chce některým z mimořádných opravných prostředků brojit proti rozhodnutím správních orgánů, musí podat samostatný podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

29. Z uvedeného vyplývá, že posouzení, zda jsou či nejsou v případě žalobce dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud nemohl zbývat důvodností či nedůvodností námitek žalobce zpochybňujících toliko závěr žalovaného o tom, že v daném případě nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

30. V případě žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci sdělil, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Toto sdělení není negativním rozhodnutím o podnětu k přezkumnému řízení, žádosti o obnovu řízení ani žádosti o vydání nového rozhodnutí. Takový výrok není součástí výroku napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu také není možné tento neexistující výrok správního rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Žalobci tudíž nic nebrání v tom, budou-li pro to splněny zákonné podmínky, aby z důvodů jím tvrzených podal podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

31. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Návrh na prominutí zmeškání odvolací lhůty

32. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

33. Žalobce soud přípisem z 31.5.2012 požádal o prominutí zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27.4.2010, čj. výst 486/08, kde uvedl, že od roku 1999 vydává úředník stavebního úřadu jedno pochybné rozhodnutí ve věci stavby garáže za druhým. Proti všem rozhodnutím byla podána včasná odvolání. Žalobce zde zdůvodnil tíživou situací své rodiny na přelomu roků 2009 a 2010 v důsledku třech úmrtí v rodině a opožděné podání odvolání zdůvodňoval v té souvislosti přetížením, pracovním vypětím a stresem a žádal soud, aby vzal v úvahu selhání lidského faktoru, aby se mohla věc týkající se stavby vrátit do dalšího správního řízení.

34. Soud, i když chápe žalobcem v žádosti nastíněnou tíživou situaci jeho rodiny, je vázán rozhodováním podle zákonů, v daném případě podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, jak bylo uvedeno v odst. 14. Soudní řád správní soudu nedává pravomoc rozhodnout o návrhu účastníka řízení na prominutí zmeškání odvolací lhůty ve správním řízení. Takový

návrh adresovaný soudu je návrhem nepřipustným, soud jej proto musel podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnout jako návrh nepřipustný.

VI. Náklady řízení

35. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 20. června 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová